

принуденъ да се лъжи отъ родъ и отъ родна земя, или да гние въ тъмницитѣ, като жертва на прѣдатели. Сега е дошелъ въ гората, да забрави мрачнитѣ си мисли и отчаянието си и да чуе утѣха отъ вѣщото пиле, надарено, като невинно и божествено създание, съ способностъ да разкрива тайнитѣ на бъдащото. Запитано отъ пилето, кой е и какъ се зове, момъкътъ отговаря:

„Азъ съмъ зова невинный блъгаринъ
Много крѣти на смъртъ от-прѣдатели оусъденъ
Разпаленъ от-одавно ѣтъ любовъ народнѣ
Коуж е дарба божественна и всѣкому природнѣ.

Пилето величае тая любовъ къмъ народъ и отечество като най-висока човѣшка добродѣтель, и въ това схващане то се сходя напълно съ самия Раковски, който тъй сжщо заявява въ Неповиненъ блъгаринъ и въ Житието си: „Любовъ та къмъ отѣчество то прѣвъзходи сичкы тѣ свѣтовны добрини и тѣя е най утѣшителна мисль за чловѣка на той-зи свѣтъ“. Пилето приканва момъка да работи като вуйка си, който взелъ живо участие въ обсадата на Силистра отъ руситѣ (думата е за капитанъ Георги Мамарѣцовъ или Мамарчовъ) и далъ примѣръ за самоотвержена борба срѣщу невѣрницитѣ, а момъкътъ изповѣдва, че се въодушевява тъкмо отъ този примѣръ, както и отъ примѣра на нашитѣ съседни народи, сърби и гърци, които сж се отърсили съ храбростъ и съ постоянство отъ игото и сега живѣятъ честито. И когато момъкътъ роптае противъ чорбаджиитѣ-изедници и гърцитѣ-прѣдатели и изказва разочарванието си отъ апатията на народа, потъналъ въ невѣжество и въ скотско търпение, пилето го ободрява, сочейки значението на настѣпилитѣ исторически събития. Сега е година 1854-та, цѣлъ свѣтъ се е раздвижилъ, Марсовата трѣба е навѣяла ужасъ всрѣдъ тиранитѣ, и скоро ще настѣпи възраждане, свобода и щастие за дълго угнетяванитѣ малки народи. Ала необходимо е и тия сами да съдѣйствуватъ за освобождението си, като се просвѣщаватъ и отхвърлятъ невѣжеството и като организуватъ възстания, слѣдвайки примѣра на старославнитѣ горски юнаци, на Стоянъ войвода или Хубава Неда, за които се пѣятъ и сега пѣсни за поменъ. Запитвайки има ли и сега такива юнаци,